

Takács Miklós: Ballada egy szerencsés kimenetelű diszkóbalesetről (John Gold-remix)

A polgári Aréna diszkó közelében

Élve találták a bárpultosnőt.

Hosszú, törött ablaktörlőlapát kezében:

„Íme, bizonyíték a rendőrök előtt,

Hogy én vittem ki a szélvédőt.”

Kórházba vitette el az apja,

Ott fekszik azóta vákuumágyán,

Nővér cserél rajta mindent, mosdatja:

Kincstári hálóingben, még szombati lakk a haján,

De egy egyszerű nő már, így smink híján.

Állítottak a kórteremhez négy rendőrt:

„A drogbáró verőlegényei, itt se be, se ki!...”

„Hátha bosszút akar állni, mint dezertőrt

Ki akarja nyíratni?” – Vádalkut neki!

Ha a fenyegetés persze kedvét nem szegi!”

Nemet int a mai ebédre, a tárkonyos ragulevesre,

Szívószállal enni semmit se ér,

„Egyre jobban hasonlítok a pasztörözött tejre,

Meghosszabbították az életemet az ő kedvükért,

De dobozba zártak, s körülöttem minden tejfehér.”

Pár hét telik, s kiengedik, de nyugalma nincs,

Eltűnt a drogbáró, s eltűnt vele a szállítmány,
Az egész hajdúsági alvilág által keresett kincs,
A lakásánál továbbra ott áll egy teljes rendőrállomány,
Szembesítés, tanúk, pedig ő csak egy vidéki lány.

S most meg rekonstrukció a baleset helyszínén,
Kihozták a hűség kedvéért az autóröncsöt,
Ez volt az a kanyar, csak épp krétarajzok az út felszínén,
Bevillan minden, ahogy itták az utolsó Scotch-ot,
Ahogy látta a felniről elszálló gumiabroncsot.

S persze itt volt a másik koronatanú,
A drogbáró csaja, a valaha volt diszkókirálynő,
Kire ugyanúgy ráterelődött a gyanú:
Ketten ültek akkor este a kocsiban: ő és a barátnő,
S menekültek, mert nyomukban a díler, ifjabb Bárczi Benő.

De Évának persze nem esett semmi baja,
Egy puma ügyességével mozgott együtt a pörgő kocsival,
Épp, hogy csak leszakadt az odavarratott haja,
Mondta is, hogy „milyen jól jártam a régi munkámmal,
Iszapbirkózás, ketrecharc, mindnek alapja a rugalmas hasfal.”

De a bárpultosnőt kiakolbóltja emlékeiből
Egy váratlan esemény, a felpattanó csomagterfedél:
Bárczi Benő összekötözött hullája kerül elő,
A rendőröknek most esik le, hogy nem él,

A két hölgy ettől pedig sápadtan elalél.

„Lányok, ennek az embernek gyilkosai vagytok!”

„Bárczi Benőt, mi meg nem öltük,
Nincs rá tanú, igaz, de nincsenek rá indítékok,
Hanem e tút, neki *mi* kölcsönöztük,
Hogy Arany-lövés lesz, nem sejtettük.”

A női börtönben azóta is terjesztik a balladát,
Hogy volt egyszer egy bárpultosnő,
Ki kiszolgált mindenkit: drogbárót, kollégát,
Ki most már csak egyet jár, mert már inkább örült ő:
„Nem az én kuncaftom volt Bárczi Benő!”